

KYYTI - LUKUHAASTE

LUE 10 KIRJAA VUODEN AIKANA.

Yksinkertaisia sanoja rakkaudesta

*”Olla hän joka jotain merkitsee, laulujen hän. Olla hän jota rakastetaan, kaivataan tai vihataan; hän joka löydetään tai jätetään taakse. Elää ihmisten mielissä, elää ikuisesti.”
(Juha Itkonen: Anna minun rakastaa enemmän, s. 19)*

”Ootko jo lukenut sen juhaitkosen?”, kyseltiin pikkukylän lukion käytävillä joskus vuonna 2005. Jos vastaus oli myöntävä, kysyttiin oliko vastaaja lukenut kirjansa kahdesti: ”Se on siis niin eri juttu sitten kun tietää!”

Juha Itkosen romaani *Anna minun rakastaa enemmän* oli pudonnut kaveripiiriin keskelle kuin pieni pommi. Kirja kertoi musiikista, silloiselle lukioikäiselle ehkä tärkeimmästä asiasta, ja rakkaudesta, totta kai pakkomielteisestä ja onnettomasta sellaisesta. Se oli tarina rock-unelmia ja kuolemattomuutta jahtaavasta Antti Salokoskesta, jonka entisestä tyttöystävästä Suvi Vaahterasta sukeutuu kansainvälinen pop-tähti Summer Maple. Itsepetoksessa elävä Antti puolestaan juuttuu keskiluokkaiseen ja keskinkertaiseen arkeen, jossa automarketin jouluruuhkassa tarpoessa voi kuulla tik tak oman ainutkertaisen elämänsä kuluva hitaasti mutta varmasti loppuun. Itkosen Antille luoma kertojaääni, terävät lauseet ja niiden huohottava rytmi paloivat lukiolaisen aivoihin kuin magnesiumnauha. ”Minä olen Antti Salokoski”, julisti eräs ystäväni, ja olin samaa mieltä, mitä nyt ajattelin olevani kyllä itse enemmän Antti.

Anna minun rakastaa enemmän on kirja unelmista ja niiden kääntöpuolista, tarinoista joita kerromme itsellemme. Luemme, kuulemme tai näemme jotain, jonka poimimme tarkoituksella tai huomaamatta osaksi minuuttamme ja omaa kertomustamme. Kovin pienistä palasista muotoilemme näkemyksiä myös muista ihmisistä, joita tunnemme joskus tuskin lainkaan. Samalla palamme halusta kirjoittaa itsellemme sopivan osan heidän tarinoihinsa. Itkonen näyttää romaanissaan musertavasti tämän taipumuksemme taittovirheisiin: kun kerronnan näkökulma on vain Antin tai Suvin äidin Leenan, kuulemme vain ja ainoastaan heidän versionsa. Pop-taivaan tähti Suvi Vaahtera jää lopulta lukijalle yhtä vieraaksi kuin galaksin kaukaisimmalla laidalla kimmeltävä taivaankappale.

Vuonna 2016, yli 10 vuotta myöhemmin, kulttikirjalle ilmestyi jatko-osa nimeltä *Palatkaa perhoset*. Lykkäsin sen lukemista pitkään, sillä pelkäsin pettyväni. Olin kasvanut aikuiseksi, kirjamakuni oli muuttunut, enkä ollut enää aikoihin uhrannut ajatustakaan millekään juhaitkosille. Lopulta tartuin alelaarista hankittuun opukseen hitaana sunnuntai-iltapäivänä. Kirja oli ihan hyvä. Antti Salokoski oli edelleen Antti Salokoski, nuoruuden haaveiden ja niiden aaveiden vanki. Minä en ollut enää hän, jos olin koskaan ollutkaan. Hyvä niin.

Niko Kirjavala, Kotkan kaupunginkirjasto

LISÄÄ VINKKEJÄ MARRASKUUN HAASTEeseen

Musiikki keskeisessä osassa kirjaa

- Marjo Heiskanen: Mustat koskettimet
- Ian McEwan: Amsterdam
- Thomas Bernhard: Haaskio
- Michael Chabon: Telegraph Avenue
- Jennifer Egan: Aika suuri hämäys
- Karin Ehrnrooth: Hamburg Blues
- Joseph Gelinek: Kymmenes sinfonia
- Tommi Liimatta: Rollo
- Paolo Lins: Ja sitten soi samba
- Pelle Miljoona: Roudari
- Caitlin Moran: Kuinka olla kuuluisa
- Risto Oikarinen: Nälkämaan laulu
- Matias Riikonen: Suuri fuuga
- Zadie Smith: Swing Time
- Lars Sund: Missä musiikki alkoi

Vaihtoehto: Urheilutarinoita

- Davide Enia: Maan päällä
- Petter Kukkonen: Oliivipuut eivät koskaan kuole
- David Peace: Damned United
- Henrik Andersen: Turvavyöhyke
- Antti O. Arponen: Tekohampaista ei jätetä
- Fredrik Backman: Kiekkokaupunki
- Jean Echenoz: Pitkä juoksu
- Karo Hämäläinen: Yksin
- Pekka Jaatinen: Torpedo
- Lola Lafon: Pieni kommunisti joka ei koskaan hymyillyt
- Miika Nousiainen: Maaninkavaara
- Luiz Ruffato: Pilkun paikka
- Jussi Seppänen: Kymmenottelu
- Jouni Tossavainen: New Yorkin lentävä suomalainen

*-merkityt ovat tietokirjoja.

Lukuhaasteen saat kirjastosta tai Kyyti-Finnasta.